

Завръщане към корените

БОРИСЛАВ ПЪРВАНОВ, БАНКЯ, 78 СУ „ХРИСТО СМИРНЕНСКИ“

Национален конкурс

за есе, разказ
за ученици от 1-ви до 12-ти клас
на тема

„Завръщане към корените“

/Родовата памет е жива/

01 януари 2020 г. – 31 март 2020 г.

обявен

от

Тракийско сдружение „Национална инициатива

„Завръщане към корените“ и

„По обратния път на дедите ни“

с подкрепата

на

Съюза на тракийските дружества в България

и Тракийския научен институт

Да се завръщаме към корените си!
Да поддържаме огъня на синовната обич и преклонение!
Да го разгаряме и на младите и на децата предаваме!
За да има РОД РОИ СЕ, РОД НЕ ГИНЕ!

ТРАКИЙСКО СДРУЖЕНИЕ „НАЦИОНАЛНА ИНИЦИАТИВА
„ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ КОРЕНИТЕ“ И „ПО ОБРАТНИЯ ПЪТ НА ДЕДИТЕ НИ“
с подкрепата на СТДБ и ТНИ
обявява
КОНКУРС

за есе, разказ на тема
„ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ КОРЕНИТЕ“
(Родовата памет е жива!)

РЕГЛАМЕНТ
ЗА ОРГАНИЗАЦИЯ И ПРОВЕЖДАНЕ НА КОНКУРС ЗА ЕСЕ, РАЗКАЗ НА ТЕМА
„ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ КОРЕНИТЕ“ (Родовата памет е жива!)
Посвещава се на тракийци и малоазийци, на тракийските и малоазийските бежанци от
Беломорска и Одринска Тракия и Мала Азия, на дедите ни
Време: 01.01.2020 г. - 31.03.2020 г.

ОСНОВНИТЕ ЦЕЛИ НА КОНКУРСА:

1. Да засили интереса на учениците към родовете им корени, да държи жива родовата памет и чувството на гордост и достойнство, че са наследници на тракийци и малоазийци, наследници на дедите си;
2. Да се активизират младите хора в изследването и запазването на родовете корени;
3. Да представят авторски идеи и интерпретации по темата, въз основа на разкази и преразкази от членовете на изследвания род;
4. Да покажат оригинално мислене.

УЧАСТНИЦИ:

Ученици от 1 до 12 клас, които проявяват интерес към родовата памет.
Участието е индивидуално.

УСЛОВИЯ ЗА УЧАСТИЕ:

Текста трябва да е набран на компютър в обем не повече от пет стандартни страници.
Желателно е да се изпише името на родителя или консултанта, подпомогнал автора при разработването на проекта.

Проектите да бъдат представени на електронен или на хартиен носител.

Класирането ще става по-отделно в три възрастови групи:

- 1-ва група: от първи до четвърти клас;
- 2-ра група: от пети до седми клас;
- 3-та група: от осми до дванадесети клас.

Разработените проекти трябва да се изпратят на електронен или хартиен носител до 31.03.2020 г. на един от адресите:

гр. София - пощ. код 1527

ул. "Кешан" 3, ап. 18

ТС „Национална инициатива „Завръщане към корените“ и „По обратния път на дедите ни“
Божана Богданова, председател

e-mail: bojana.bogdanova@gmail.com

ОЦЕНКА И КЛАСИРАНЕ НА ПРОЕКТИТЕ:

Оценяването на проектите ще се извърши от комисия за трите възрастови групи.
При оценката ще се имат предвид следните критерии:

- Оригиналност;
- Творчески подход;
- Стил и езикова компетентност.

НАГРАДИ:

Всички участници ще получат грамоти и подаръци.

На авторите на отличените творби ще бъде връчена „Голямата награда“

ECE

на тема „Завръщане към корените“

от Борислав Димитров Първанов

ученик в V^о клас на 78 СУ „Христо Смирненски“ – гр. Баня

Консултант: Малина Първанова

Ще ви опиша една история, свързана с моя род. Разказа ми я моята баба – Малина, която е майка на баща ми Димитър.

С баба и дядо живеем в една къща в Баня. Баба е родена в село Черничево, област Хисаря, Пловдивско през 1941 г. Нейната майка, която се казвала Неда, и моя прабаба, също е родена в Черничево през 1920 г. А бащата на баба – Александър е роден в село Везме (сега Ексохи), Драмско, Гърция през 1918 г.

Когато през 1925 г. са прогонени от родните им места, една голяма група хора се заселват в село Черничево, област Хисаря. Правят отделна махала, а държавата ги оземлява с ниви и дворове срещу заеми от банки. Баба Малина е взела документи за тези заеми от държавния архив.

Прабаба ми Неда е първата българка от селото, която се омъжва за човек от македонските българи - пращядо ми Александър (Сандо). Десетина години след това са ставали много такива женитби, тъй като македонците са били много работни, особено момите.

Когато в началото на Втората световна война Беломорските земи, в които е и село Везме (Ексохи), се връщат на България, цялата македонска махала се връща през 1943 г. по родните си места.

Пращядо ми Сандо със семейството си – прабаба Неда и двете им дъщери Елена на 3 г. и Малина почти на 1 г., не заминават, защото пращядо ми бил вече военен и са живеели в Харманли. Баба ми е родена в село Черничево, но е проходила в Харманли. В същото време пращядо Сандо отишъл от Харманли в село Везме при родителите си и братята и сестрите си да види как са се настанили.

Той е имал по-малка сестра Ивана (живяла до 97 годишна възраст, починала ноември 2018 г.). Тя е разказвала на баба Малина случки от тези преселвания. Една от тези случки е, когато през 1943 г. се връщат в село Везме. Пътуват с волска кола, натоварена с багаж и хора по планински пътища, които са били много неравни и с големи наклони. Затова жените с децата в колата е трябвало да се местят ту от дясната, ту от лявата страна на колата, за да балансират. И при един такъв наклон най-голямата сестра на пращядо ми Сандо, която е държала своето пеленаче, го изпуснала и то паднало в стръмно дере. За щастие бебето било добре увито и не се наранило. Но майка му като го прегърнала здраво, не го пуснала нито за миг, докато не стигнали до село Везме.

А когато са наново бежанци от село Везме към България през 1944 г., прабаба Ивана е имала първото си бебе Атанас, който бил на 40 дни. Тя е разказвала, че майките с деца са пътували към Пловдив с камиони и се е случило да не развие бебето си цели три дни. Какъв ужас!

И така пак се връщат в село Черничево бедни и с опустошени души.

Сега като гледам по телевизията сирийските бежанци, ми е жал най-много за децата. Не трябва да има войни и принудителни преселвания, хубаво е всеки свободно да се придвижва, където иска.

Когато аз, майка ми и баща ми бяхме на почивка лятото на 2015 г. в Гърция, в края на почивката двете ми баби – баба Малина и баба Ваня, дойдоха в Гърция и се срещнахме в град Кавала. Тръгвайки за България, минахме през прохода за Гоце Делчев. Граничният пункт откъм България е село Илинден, а откъм Гърция – село Ексохи (Везме). Нашата цел беше да се отбием в село Везме и да го разгледаме. Селцето се оказа малко и хубаво, имаше дворове с много цветя и голяма църква от 1866 г. „Св. Атанасий“. Тя беше в ремонт и не можахме да я разгледаме. Имаше една старинна постройка, но малко порутена и изоставена. Баба казва, че може би е от римско време. Направихме доста снимки. Баба взе една найлонова торбичка с пръст, която донесохме в България. Баща ми направи етикетчета „06.09.2015 г. – село Везме (Ексохи), Драмско“. В много бурканчета сложихме пръст и етикетче. Баба Малина занесе в село Черничево на прабаба Ивана (нейна леля) и на почти всички братовчеди снимки и пръст, а на нейните родители пралядо Сандо и прабаба Неда занесе и сложи в гробовете им в Пловдив.

За голямо съжаление не можахме да поговорим с хората от селото. Баба се опита да заговори на български език възрастни хора, които бяха насядали в центъра пред кафене, но те не знаеха български. Мама пък се опита на английски с по-млади, които ремонтираха църквата, но и те не знаеха.

Това е историята, която исках да ви разкажа. Надявам се, че ви е била интересна така както и на мен.

Банкя, 29 март 2020 г.

